

La pública subhasta

"És una aberració anticonstitucional que només pugui licitar-hi, si és el cas, Mario Conde i no la federació de porteres, Ràdio Macuto o aquell personatge del casinet que una vegada va veure de prop a Cèlia Gàmez."

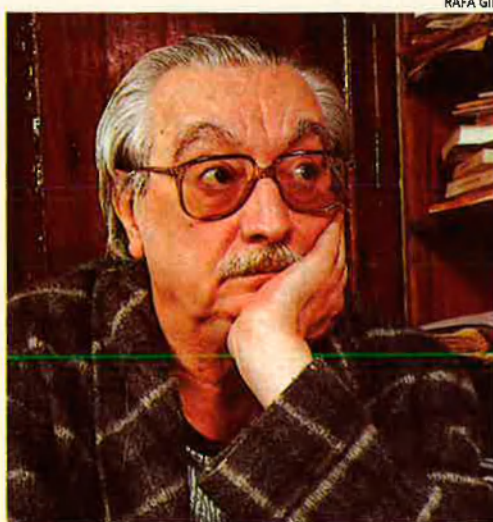

ARXIU

Josep Pla.

Dilluns, 26. He rebut carta d'un amic que s'enyora des de l'estranger, que pretén —com és costum dels amics que viuen a l'estranger— arreglar el país a distància i que no li farà res si cito algunes de les seves idees: "Ja saps que comparteixo la teva admiració per l'ordre espontani del lliure mercat i per això proposo que totes les gravacions del CESID siguin posades a subhasta de forma periòdica al millor licitador. És una aberració anticonstitucional que només pugui licitar-hi, si és el cas, Mario Conde i no la federació de porteres, Ràdio Macuto o aquell personatge del casinet que una vegada va veure de prop Cèlia Gàmez." Fins aquí bé, però la segona proposta és una mica més agosarada. "També els càrrecs públics haurien d'anar per subhasta, per fer possible el principi d'igualtat d'oportunitats pel qual el fill de qualsevol persona que tingui uns estalvis pugui arribar a dirigir el CESID o el BOE. Certament, el pare del fill anomenat alt càrrec per licitació voldrà recuperar els estalvis, però aquí tendríem un mecanisme alternatiu de fons de pensions també molt keynesià. Contesta'm per dir-me si creus factibles els meus projectes. Si fos així, tornaria de seguida a ajudar el país, encara que fos cobrant temporalment de l'atur."

Dimarts, 27. Ara s'usa fer la caricatura dels addictes a Josep Pla —tots testimonis meticulosos de la insuficiència prostàtica del mestre— però jo trobo molt més abusiva la secta dels adoradors de Joan Fuster, com és el cas del professor Garcia Grau, autor de l'article "Fuster, mesura (encara) de moltes

RAFA GIL

Joan Fuster.

coses", publicat al diari *Avui*. Garcia Grau arriba a parlar del domicili de Fuster a Sueca com el número 10 "del nostre Downing Street". Garcia Grau sap que el número 10 de Downing Street és la residència del primer ministre britànic i en fa ús poètic. Posat així, qualsevol dia parlarem del domicili de Martí Pol com si fos el Palau del Kremlin o de la casa de Salvat-Papasseit a la Barceloneta en direm que és el nostre Taj Majal. On anem a parar amb tanta hipèrbole? És que Fuster era el primer ministre de València o és que els primers ministres britànics són el Joan Fuster del Regne Unit? Jo hauria suposat que el primer deure d'un lector de Fuster era la intel·ligència i l'aposta pel sentit del ridícul. D'altra banda, si el professor Garcia Grau parla literalment, puc dir-li que he estat a la casa de Fuster a Sueca i al número 10 de Downing Street: he constatat que no tenen res a veure.

Dimecres, 28. Per parlar una mica més sobre Downing Street, a la fi el laborista Tony Blair ha anul·lat l'argument que sostenia el PSOE per demostrar que el PP exagera demanant tothora eleccions generals: avui Blair ha exigit eleccions anticipades al Regne Unit a la vista de la crisi *tory*. Al marge que Major no té Roldán i Vera a la presó, per no fer la llista llarga, l'obvietat és que una de les prerrogatives de l'oposició és demanar la dimissió del govern, com va fer el PSOE amb Adolfo Suárez i Calvo Sotelo encara que la meitat de l'electorat d'ara aleshores gairebé no tingués ús de raó. Pel que fa a John Major,

de les gravacions del CESID

Tony Blair.

més difícil no podia posar-s'ho: em fa la impressió que, a la primera volta de les eleccions pel lideratge *tory*, les abstencions li negaran una victòria per majoria més un quinze per cent -Tatcher caigué perquè li faltaren només quatre vots pel "plus" de quinze per cent-, i seran unes abstencions que a la segona volta veurem transformades en vots a favor de Michael Heseltine, el botxí polític de la Baronessa.

Dijous, 29. És terrible la química d'enemistat inalterable entre Felipe González i José M. Aznar. Té totes les condicions d'una relació políticament assassinada. Al debat d'aquesta tarda, ja després de la caiguda de Narcís Serra i de García Vargas, la química negativa entre el president del govern i el cap de l'oposició feia vibrar el debat d'una forma sorda i opaca, però al capdavant aparatosa. Això no és nou, ni al Congrés de Diputats ni a tot Europa. Són odis que han perfilat moltes polítiques i que en certa manera són com aquella obsessió permanent que algú identificava també amb la bona literatura. No sé, de tota manera, si el resultat polític serà del tot bo, segurament perquè encara ens trobem que a la política espanyola hi manca -com deia Andreotti- molta "finezza".

Divendres, 30. Què ho fa que el tumbet mallorquí sigui un plat que mai no ha aconseguit posar-se de moda? Hi ha el *pisto* i alguna variant grega, per similitud mediterrània, com la pizza té molt a veure amb la coca mallorquina amb verdures, sobrassada, etc. Ara

Julián García Vargas.

bé, el tumbet és un plat d'estiu baratíssim i saborós, festiu d'oli d'oliva, compensat d'all, amb ous fregits o alguna vegada també amb costelles o llom. Ara que tenim la bona època de les albergínies, ha arribat el moment del tumbet, encara que també hi sigui òptim el carabassó.

Valentí Puig